

Només la independència és republicana

written by Marc Gafarot | 2 de novembre de 2018

En l'anomenat món *processista* en aquests temps de penombra tot vol ser república menys allò important de veritat que és assolir l'estat independent en forma de l'anhelada república. El dia, si és que arriba, que esdevinguem un estat independent ja tindrem ocasió de discutir sobre ideologia, economia, política cultural, ciència o model de societat. Ara, si de veres volem la independència, el que toca és esmerçar tots els nostres esforços en proclamar i fer la independència; això és, defensar-la davant les esperades investides i assolir amb persuasió el volgut reconeixement internacional. En acabat, quan hàgim de redactar una constitució, totes les veus hi hauran de tenir cabuda i quan el poble, per mitjà de llurs representants polítics, hagi parlat, ja podrem començar a gaudir d'una normalitat política i institucional de país que ara no tenim. Afirmar, com alguns fan, que som ja una república en àmbits tan diversos com les xarxes socials, les relacions de gènere, les polítiques d'habitatge o l'ecologia, tan sols palesa la ingenuïtat i inconsistència de les seves propostes perquè la realitat és que seguim sent part d'Espanya que per més informació continua sent una monarquia i amb un tribunal constitucional que no regna però sí que governa.

De fet, com en el cas d'Escòcia, el nou estat català també podria haver estat una monarquia, amb un rei compartit amb Espanya, però a la històrica poca sintonia monàrquica dels catalans, combinada amb la poca estima mostrada per la reialesa, s'hi uneix l'abandonament de l'actual monarca Borbó Felip –en realitat V per nosaltres– envers els seus súbdits catalans. Faig aquest esment perquè de tant parlar de república, en lloc d'estat o d'independència, pot perfectament arribar un moment que els espanyols preveient la marxa de Catalunya, es carreguin la monarquia i ens ofereixin la

república espanyola versió tres –recordem la dita que no hi ha dos sense tres– i llavors un fet tan banal com aquest pugui tirar enrere una part de la gent, tot fent confiança en els nous –per a mi vells– cants de sirena espanyols “gauchistes” i republicans.

M'agradaria veure com reaccionarien certs dirigents de l'esquerra catalana dita independentista davant d'aquesta reformulació d'Espanya i quin posicionament final tindrien. Especialment quan des d'Espanya el discurs anés amanit de mots edulcorats destinats a l'engany i a la prestidigitació com els de federalisme, democràcia real–i republicana–, progressisme i el repertori habitual que fa segles que escoltem quan des de Madrid les elits han de fer de la necessitat virtut, sempre a través del gens virtuós instrument de l'engany i la mentida.

Ara fa un any, com a país que vol la llibertat vam perdre una oportunitat d'or de fer reeixir el nostre propòsit emancipador. Els nostres líders no van estar a l'altura del moment històric i la declaració d'independència va tenir més “d'últim que apagui el llum” que d'acte d'afirmació i de defensar la posició, a l'estil israelià, bàltic o balcànic. El resultat, havent transcorregut un any, sense ser de derrota és de perplexitat davant un nou escenari que no sabem si serà de claudicació regional autonomista, que és el que semblen cercar els socialistes i una part del catalanisme no independentista, de derrota humiliant sense pal·liatius que vol la dreta o extrema dreta espanyola o de victòria emancipadora que voldríem els independentistes.

Podria ser que amb uns altres dirigents, expressions com les que sovintegen ara en l'univers del sobiranisme, a l'estil d'eixamplar la base o d'anar passant pantalles fins a la pantalla final haurem de dir, no em produïssin a l'oïda una sort de brunzit d'abelles o d'urticària física i emocional. Retornar la confiança als que han fallat–volgudament o no perquè de tot hi ha– em recorda allò d'empassegar amb la mítica mateixa pedra i em mal refio que, ara precisament i no

abans, estiguin en condicions de fer el pas definitiu. També i ho he de dir clarament, els dirigents que hem tingut fins ara, amb l'excepció de Pujol però ell llavors era unionista, han demostrat a bastament el seu terrible desconeixement de dues coses bàsiques: què és un estat i quines funcions i necessitats té; i, en segon lloc, què és i com funciona l'Estat espanyol. Perdonin la meva incredulitat, però precisament per creure amb la independència de Catalunya, no crec amb els nostres actuals dirigents i sí que crec, i vull creure, que en el poble tot va començar i el poble, amb una nova classe dirigent, ho finirà.